

Zvezek 3.

Letnik II.

Marec 1898.

Ob štiridesetletnici Naše Ljube Gospe v Lurdu.

(Dalje.)

Čudežni studenec.

Ko je prišla Bernardka tisti dan domov, je povedala materi, kaj je videla pri jami. Mati pa je deklico zavrnila: „Motiš se: zdelo se ti je, da si nekaj videla, pa ni bilo nič. Ne bodi neumna. Povem ti, da ne smeš več hoditi k jami.“

Bernardki je materina prepoved hudo dejala, vendar je bila pokorna. Nekaj jo je gnalo k jami, a da bi šla tja zoper materino voljo, tega ji vest ni dala. Kaj stori? V nedeljo po maši prosi sestro, naj ona poskusi mater pregovoriti. Mati se je res dala preprosi in je dovolila Bernardki, da sme zopet k jami. Šla je z nekaterimi drugimi deklicami do skalovja ono stran potoka, kjer je pred tremi dnevi prvokrat videla nebeško prikazen. Poklekne in začne moliti rožni venec. Ne moli dolgo in prikaže se prelepa Gospa, prav taka, kakor prvokrat. To je bilo 14. februarja. In štiri dni kasneje, 18. februarja je deklica tretjič videla nadzemeljsko prikazen. Takrat ji je rekla neznana Gospa: „Stori mi to ljubav, in prihajaj tu sem štirinajst dni.“

Samo ob sebi je umevno, da se je mej ljudmi kmalu razvedlo, kaj se godi pri skalnati jami ob vodi. Otroci, ki so videli Bernardko kakor zamaknjeno, so stvar doma pripovedovali, in vže po tretji prikazni je vse mesto o tem govorilo.

Bernardka je hodila k jami vsak dan, kakor je bila obljubila nebeški Gospej. Na bregovih ob potoku pa so se zbirale množice radovednih ljudi.

Nekateri so verjeli, kar je deklica pripovedovala o prikazni, drugi so dvomili in zopet drugi naravnost rekli, da je vse vkup sleparstvo; deklice je bolehalo, mrtvično, in se ji samo zdi, da nekaj vidi. Mej onimi, ki so imeli vso to stvar za samo neumnost, so bili seveda zdravniki, cesarski uradniki in sploh kakor pravimo, omikani ali izobraženi ljudje.

V četrtek, 25. februarja, je Bernardka prišla po navadi k jami. Radovednih gledavcev se je kar trlo tam okolo. Dasi je bilo mej njimi mnogo dvomljivcev, so vendar vsi utihnili in se spoštljivo odkrili, ko je deklica pokleknila in začela moliti. Nebeška Gospa se prikaže, in Bernardka se zamakne. Kakor vselej, je stala svetla Devica v podolgovati, skalni duplini, nje noga se je dotikala divjega rožnega grma. Za nekaj časa deje Gospa deklici: „Pojdi, pij in se umij pri studencu in jej rastlino, ki poganja poleg njega.“

Ko deklica sliši besedo studenec, se ozre okolo sebe. V tem kraju ni nobenega studenca in ga tudi nikoli ni bilo. Zato si misli deklica: nebeška Devica bržkone hoče, da naj pijem iz potoka Gava. Nepremično gledaje v Devico, se Bernardka pomika proti vodi. Visoka Gospa pa ji namigne in pravi: „Ne hodi tja; nisem ti rekla piti iz Gava; pojdi pit iz studenca, ki je tukaj.“ To reče in pokaže z roko na desno stran jame. Bernardka je storila, kar ji je velevala Gospa, dasi na tistem kraju ni bilo videti nobene vode. Ker je jama prav tam zelo nizka, se je deklica po kolenih plazila, da je mogla priti, kamor ji je pokazala svetla Devica. Studenca ni našla nobenega; tu pa tam je poganjalo iz tal nekaj zelišča.

Nebeška Gospa ji je dala novo znamenje ali pa ji je notranji glas tako včeval: deklica se sklone in začne z rokami kopati v zemljo. Gledavci okolo jame, ki niso videli prikazni in ničesar slišali, niso vedeli, kaj naj si mislijo pri tem prizoru. Nekateri so se začeli smejati, češ, dekletu se meša v glavi.

Deklica pa je grebla z rokami in kopala jamico; kar nagloma se na dnu pokaže mokrota. Iz nepoznanih globočin je pod Bernardkinimi rokami prihajala skrivnostna voda in polnila globelico, veliko kakor kozarec. Voda se je mešala s prstjo in spočetka delala le blato. Bernardka je trikrat prinesla k ustom blatnate vode, pa je ni mogla piti. Četrtrič pa se je le premagala in po sili zaužila malo umazane vode; tudi umila se je in snedla nekoliko zelišča, ki je tam rastle.

Ta hip priteče voda čez rob jamice, in majhen curek, droben kakor bilka, se vije proti množici, ki se je gnetla k jami.

Nebeška Gospa še enkrat z zadovoljnostjo pogleda Bernardko in izgine. Deklica vstane in se umakne, ljudje pa so pritisnili k jami, ker je vsak hotel na svoje oči videti čudež, ki se je prav kar zgodil.

Luknjica, iz katere je curljala voda, se je počasi širila; vendar je novi studenec prvi dan dajal malo vode, tako, da jo je mogla suha zemlja sproti popiti; le vlažna črta je kazala, kod leze vodica proti potoku Gavu. Drugo jutro se je curek vidno večal, in kmalu je bil kakor prst debel; nekaj dni je rastle od ure do ure; nepoznana moč ga je gnala iz zemlje; voda ki je

bila prve dni kalna in blatna, se je učistila. Studenec teče še dandanašnji, torej vže celih 40 let, in daje vsako minuto 85 litrov vode, ali 5100 litrov v eni uri.

Bliskoma se je raznesel po mestu glas o novem studencu v jami. Tisti dan je bil ravno semenj v Lurdu. Ljudje, ki so bili prišli na semenj, so slišali o čudovitem dogodku, in še tist večer so po trgih in vaseh daleč na okolo govorili samo o prikazni, o neznani Gospej in o studencu.

To je početek čudežnemu studencu, po katerem je Lurd zaslovel po celem svetu.

„Jaz sem brezmadežno spočetje.“

Oni štirinajsti dnevi, katere je Bernardka po ukazu nebeške Gospe hodila k jami, so potekli 4. marca. Po seh dob je deklica šla sicer še večkrat k jami, ni pa več čutila v sebi tistega notranjega glasu, ki jo je prej klical in gnal s tako silo, da se mu ni mogla ustavljati.

Ta glas je slišala vnovič 25. marca zjutraj. Precej se je napotila proti jami. Nekaj ji je reklo, da bode zopet videla odprta nebesa, prelepo Gospo. Ljudje, ki so jo videli iti, so klicali drug drugemu: Bernardka gre k jami. In hiteli so iz vseh hiš, tekli po vseh cestah proti jami. Lep dan je bil. V dolinah je bil sneg vže skopnel; pokrival pa je še vrhove visokih gora. Ne enega oblčka ni bilo na višnjevem nebu. Zlato solnce je bilo prav tisti hip izešlo izza sneženih gora. Sveta cerkev je praznovala obletnico onega večno pomenljivega dne, v kateri je angel Gabrijel prišel k prečisti Devici v Nazaret in jo pozdravil v Gospodovem imenu: Češčena, milosti polna! Praznik Marijinega oznanjenja je bil.

Bernardke ni varalo veselo upanje: glas, ki jo je klical, je bil glas ljube Matere božje. Toliko, da je deklica pokleknila, pa je videla prikazen.

Kakor vselej, je žarel okolo nebeške Gospe nepopisen blišč, svetel kakor božje solnce in neizrečno mil. Gosto nabrana tančica in obleka je bila bela kakor novi sneg. Na nogah sta ji cveteli roži, rumeni kakor jutranja zarja.

Bernardka se zamakne v brezmadežno lepoto. Notranji glas ji pravi, naj danes prosi Gospo, da ji pove, kdo je. Prosila jo je vže zadnji dan onih dveh tednov, ko je po njenem ukazu prihajala k jami, pa lepa Gospa je ni uslišala. Ta dan deklica znova poprosi: „Ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako Vam je ime.“ — Gospa se je nasmehnila, a odgovorila ni ničesar. — Bernardka prosi drugič in tretjič. Visoka Gospa še molči. — Še enkrat reče deklica milo proseč: „Ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako Vam je ime.“

Gospa je imela roki pobožno sklenjeni, z obraza ji je odsevala nebeška blaženost. Ko je deklica četrtič ponovila svojo prošnjo, tedaj je Gospa roki razklenila in na desnico spustila molek; potem roki razprostre, povesi jih proti tlom, kakor da bi jih hotela pokazati zemlji, deviški roki, polni blagoslova. Nato jih zopet vzdigne proti nebesom, od koder je nekdam prav ta

dan prišel božji poslanec angel Gabrijel, in z neizrečnim čutom hvaležnosti izgovori svoje sveto ime:

„Jaz sem brezmadežno spočetje.“

To reče in izgine.

Štiri leta poprej je papež Pij IX. blaženega spomina Marijino brezmadežno spočetje proglasil za versko resnico. Prečista Devica pa je prišla, da s svojo besedo in z brezčislnimi čudeži potrdi, kar uči o Njej sveta cerkev.

V dolbino, v kateri se je Mati božja prikazovala Bernardki, so l. 1862. postavili prelepo podobo iz belega mramorja; nad glavo je v polukrogu z velikimi, bliščečimi črkami zapisano ime, ki ga je prečista Devica dala sama sebi: „Jaz sem brezmadežno spočetje.“

(Dalje sledi.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XV.

Gregorij Kemperle.

(^o 5. marcija 1837.)

„Ljub je bil Bogu in ljudem; njegov spomin je blagoslovljen.“ Te besede svetega pisma veljajo o mladeniču Gregoriju Kemperle-tu. Vse ga je ljubilo in spoštovalo, ko je še živel. Ko je pa umrl, je vse obžalovalo njegovo zgodnjo smrt. Preteklo je vže dokaj let, odkar ga krije črna zemlja; sošolci in znanci njegovi so se vže postarali, a ob spominu na nepozabnega rajnega Gregorija se vedno znova poživé in razveselé, kakor se razveseli popotnik, ko sredi puščave zagleda prijazno zelenico, na kateri se odpočije.

In kdo je bil ta Kemperle? Bil je izmej najbolj bogoljubnih in v resnici nedolžnih, pa tudi izmej najbolj nadarjenih učencev, kar jih je kdaj hodilo v ljubljanske šole.

Gregorij Kemperle se je porodil 5. marca leta 1837. v Podlomku v selški župniji na Gorenjskem. Preprosti in pobožni stariši so ga izvrstno vzgojili. Kot šestletni deček je prišel v ljubljansko ljudsko šolo, iz katere je v par letih prestopil v gimnazijo. Po dovršeni drugi šoli so ga sprejeli v Alojzijevišče. V tem zavodu se je razvil v najvzornejšega mladeniča. Bog ga je obdaril s takimi duševnimi zmožnostmi, da je bil prvi v vseh predmetih. Razen tega se je učil marljivo tudi drugih koristnih stvari: petja, godbe, risanja, slikanja in tujih jezikov. Vse mu je šlo izpod rok. Radi tega so ga namenili, da pojde v Rim nadaljevat svoje študije. A razmere so se izpremenile, in on je ostal v Ljubljani. Po izvrstno dovršeni osmi šoli je šel v bogoslovnico. Da bi alojzijeviške dijake poučeval v šolskih tvarinah, je stanoval tudi kot bogoslovec v Alojzijevišču. A premnog trud je njegovo

slabotno zdravje še bolj zrahljal. Spomladi l. 1858. je zapustil Ljubljano in se šel zdraviti v Staro Loko k dekanu Fr. Kramarju. Bilo je vže prepozno, ker jetika je razjedala njegovo mlado življenje. Blaženo je zaspal v Gospodu 19. avgusta l. 1858., star še le 21 let.

Kaj pa ga je delalo tako ljubeznivega in prijaznega? Pred vsem njegova ponižnost in pobožnost. To pa si je pridobil kot goreč častivec Matere božje in presv. Rešnega Telesa. Vedno je bil sicer vzor dobrega dijaka, toda posebno pa se je izpremenilo dušno življenje njegovo v sedmi šoli. Sam popisuje, da je bil Velikega Šmarna dan prvokrat prav pobožno pri sv. maši, in da je čutil svoje srce vse prenovljeno in pomlajeno. Marija ga je priklenila nase z vezmi svoje materine ljubezni. Mej temi počitnicami ga je neki duhovnik tudi posebno navdušil za češčenje presv. Rešnega Telesa. Poslej je bilo vse njegovo življenje neprestana molitev. O velikonočnih duhovnih vajah v Alojzijevišču ga je prevzela tako goreča in iskrena ljubezen do Boga, da je vodila vse njegovo dejanje in nehanje. Svetu je odmril popolno in opustil vse, kar bi ga bilo moglo v bogoljubnosti le nekoliko motiti. Tako je rastlo od dne do dne njegovo krepostno življenje. Vse njegovo gibanje in delovanje je prevečala tako ljubezniva sladkost, da se je moral vsakemu prikupiti. Duh njegov je bil zmirom z Bogom sklenjen. Pogosto je pri svojih opravilih kar obstal in proti nebu gledaje se z Bogom prisrčno pogovarjal,

Z Jezusom v presv. Rešnem Telesu je sklenil nerazrušno zvezo. Določil si je dnevni red, katerega je vestno izvrševal kot dijak in kot bogoslovec, ne le mej šolskim letom, temveč tudi mej počitnicami. Vsak dan je bil vsaj pri eni sv. maši; posebno pa se je veselil slovesnega duhovnega opravila. Ob nedeljah in praznikih je skoro celi dan v cerkvi premolil. Bivajoč v Alojzijevišču, je vsak dan najmanj dvakrat obiskal presv. Rešno Telo v domači kapeli; mej počitnicami pa je hodil molit vsak večer v razne ljubljanske cerkve, ali če je bil doma na Gorenjskem, v župnijsko cerkev. K mizi Gospodovi je pristopal vse nedelje in zapovedane praznike. Vsak dan je kaj bral v pobožnih knjigah in najmanj četrt ure premišljeval. Bral pa je najraje sv. Avguština „Nočne misli“, Alfonza Rodrigveca „Vaje popolnosti“ in o Stegerja „Nebeško krono“. Po jedi je vselej po pol ure klečé molil pred sliko sv. Alojzija, katerega je iskreno ljubil in častil. Opoludne in zvečer si je izpraševal vest in zvečer molil tudi sv. rožni venec.

Družbe ni iskal; a če je moral biti v družbi, bil je jako prijazen in ljubezniv. Govoril ni mnogo, a kar je povedal, je bilo modro in premišljeno. Ker ga ni nobena stvar več vezala na svet, zato je najraje sameval, vedoč, da si s tem najlaže ohrani čisto vest. Ako mu je kdo oponašal to njegovo samotarsko življenje, se je opravičeval: „Mej posvetnim hrupom tudi ure tako hitro beže in njih sled se nič ne pozna“ t. j. minejo brez zaslug za nebesa. Naučil se je blagi mladenič v najlepših in najnevarniših letih svet ljubiti radi Boga in zato tudi zaničevati ga, ker le ta ga v resnici sovraži, kdor ga zaradi Boga ljubi. Jezus v presv. Rešnem Telesu mu je bil najljubši prijatelj, bil mu je vse! Ko je po dovršeni osmi šoli zvedel, da bo tudi čez počitnice ostal v Alojzijevišču, kakor je bil vže prejšnje počitnice, in da bo stanoval tik

kapelice sam v svoji sobici, je veseto zaklical, da bo sam tukaj in Bog zraven njega.

Kako pa se je mogel Kemperle ohraniti v toliki bogoljubnosti in napredovati v čednostih? Znal je svoje vsakdanje življenje tako uravnati, da ga v dobrem nobena stvar ni ovirala, temveč ga le podpirala. To pa ni lahka stvar; doseči se more le po dolgi vaji in po stanovitnem trudu. In tudi v tem je bil mojster. Res ga je bil Bog obdaril z nenavadnimi milostmi; a te ne bi mu bile nič pomagale, ko ne bi jih bil vestno rabil. On pa je bil prepričan, da v krepostnem življenju pred Bogom nikoli ni dosti, da je treba z božjo pomočjo stopati vedno višje in segati po lepšem, veličastnišem, dotlej, da se doseže Bog sam, ki je najveličastniši, ki je lepota in popolnost sama.

Naj posnema naša mladina tega slovenskega Alojzija, kateremu je po njegovi smrti zapel njegov prijatelj:

„Vživaj torej krono tam v deželi zlati
S Stanislavom, Berhmansom, Alojzijem!
Pros' za nas, ki moramo se vojskovati,
Da ta sreča dojde enkrat tudi nam!“

Krvave solze.

Nekdo je lepo rekel: „V solzah se otaja človek; kakor plapoléči ogenj vžigajo solze človeška srca.“

Človek kako stvar mnogokrat vidi, pa nikdar ne napravi nanj posebnega vtisa; vidi jo, pa oči gredó mimo, ne da bi dalje nanjo mislil. Včasih pa se mu pri pogledu na isto stvar hipoma utrne v glavi dobra misel, misel, ki je padla kakor iz neba v njegovo dušo. Kolikokrat, na primer, si gledal prelepo ponočno nebo, kako milo sredi nebrojnih migljajočih zvezd plava luna v srebrni svetlobi, toda nič posebnega nisi pri tem mislil. Drugikrat pa, ko po trudapolnem delu celega dneva zvečer v prijetnem hladu stopiš iz hiše in se ozreš proti ponočnemu nebu, se ti stori tako rahlo in milo pri srcu, tako otožno-veselo ti biva srce, da bi se najlaže zjokal v prijetnih solzah, pa sam ne veš zakaj. Ali od veselja, ali od žalosti, ali sladkega hrepenenja po večni nebeški domovini?

Eno stvar si gotovo videl vže mnogokrat, videl si jo, pa hitro zopet na njo pozabil; na njo bi te rad opozoril; morda se bode vzbudila v tvoji duši dobra misel, misel prijetna Bogu in tebi koristna.

Gledal si vže podobo Srca Jezusovega. Okrog Srca se opleta trnjeva krona, počez je vsekana široka rana in nekaj kapljic krvi teče iz rane, — gledal si to podobo, a mislil morda nisi mnogo ali pa nič.

Ali se ti ne zdi, da so te kapljice podobne solzam, katere je jokalo presveto Srce Jezusovo? Ali niso to krvave solze, katere je ljubezen iztisnila iz presvetega Srca? In kaj nam govore krvave kapljice iz Jezusovega Srca?

V lepem jutru poletnega dne se lesketajo po cvetlicah in po travi nebrojne rosne kapljice, lepe kot biseri, ali kakor mile solzice, katere so jokale travice in cvetlice po noči — ali boljše, kot solzice, katere je nebo jokalo na rastline; zakaj po dnevu je toplo solnce ogrevalo vse živo stvarstvo, ogrevalo zrak okrog cvetlic; prišla pa je hladna noč, sopar se je izpremenil v kapljice in tako je rosa kot nebeške solzice padla na rastline.

Take nebeške solze so tudi kapljice krvi, tekoče iz Srca Jezusovega. V gorki ljubezni je to Srce plamtelo v ljubezni do ljudi, in je kakor solnce žarilo svetlobo in toploto svojih dobrot na vse strani, kjerkoli tare ubogega človeka beda in revščina. Za vso to gorečo ljubezen pa mu ljudje ne vračujejo družega, kakor malomarnost, nehvaležnost in mrzloto. In ta mrzlota je bolela njegovo Srce ter mu rosila krvave kaplje na njegovo obličje — „in pot je bil kakor krvave kaplje tekoče na zemljo“. To so bile solze, ne samo solze oči, marveč solze njegovega Srca.

Ali so ljudje od tiste noči, ko je Jezus potil krvave kaplje, morda postali hvaležnejši? Ali ni Jezus mnogim kristijanom tako ptuj in nepoznan? Kako malo ljubezni vnetih src najde mej toliko milijoni ljudi, ki zdaj živé na svetu? Zato pa milo toži vsem svojim prijateljem: Otroke sem izredil in povzdignil, oni pa so me zaničevali. Vol pozna svojega gospodarja, in osel jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene, in moje ljudstvo ne razume.¹⁾

Predragi bravec! poklekni pred tabernakelj in z očmi žive vere glej v tabernaklju pod podobo sv. hostije nebeškega Zveličarja, njegovo Srce in v tem Srcu bodeš zapazil krvave solze, ki jako milo govoré tvojemu srcu.

In kaj ti pravijo te krvave solze? Prva beseda teh solzá je bridka tožba. Da, presveto Srce Jezusovo toži na mlačnost, nehvaležnost in hudobnost mnogih kristijanov. Te solzé naj omečé tvoje srce — „v solzah se otaja človek“. V srčnem sočutju skušaj tolažiti ranjeno Srce Jezusovo z obiskovanjem presvetega Rešnega Telesa in z gorečo molitvijo pred presvetim zakramentom. Svet Jezusa zapušča, ti pa ga rad obiskuj; svet ga žali, ti pa ga moli v večni molitvi. Tako dejansko sočutje je kakor hladilna rosa za presveto Srce, in Jezus ti bo to delo usmiljenja bogato poplačal. So pobožne duše, ki Jezusa v presv. zakramentu obiskujejo vsak dan. O, to obiskovanje tolaži presveto Srce in briše njegove krvave solze. Po mnogih cerkvah ob nedeljah celi dan molijo Jezusa. Oni, ki radi stanovskih dolžnosti ne morejo prihajati k Jezusu vsak dan, pridejo ob nedeljah vsaj za eno uro. Ako jim po dnevu opravila ne dopuščajo moliti, prihajajo zjutraj ali zvečer: če tudi so trudni, eno uro radi požrtovalno darujejo Jezusu. Mnogi bi si lahko izbrali kako bolj pripravno uro, toda izvolijo si uro, ki je najtežavniša, najmanj obiskana, da prinesó Jezusu še večí dar ljubezni.

Srečni častivci Jezusovi, ki mu, nadahnjeni po milosti božji, darujejo kako uro v pobožni molitvi! Saj se nam je Jezus vsega dal. Dal nam je svoj nauk, svoje moči, svoje življenje, svoje Srce in krvave solze svojega Srca. Ali se bode nam težko zdelo, vsaj eno uro darovati mu, eno uro se odtrgati od vsak-

¹⁾ Is. 1, 2.

danjih opravil, eno uro časa žrtvovati, eno uro mu posvetiti svoje misli, svoje želje in srčna čutila? O, to bi bila velika nehvaležnost in po pravici bi te krvave solze pričale zoper nas.

Še drugi pomen imajo te solze.

Sv. Bernard pravi: tiste krvave solze v vrtu Getzemani so bile nebeška jutranja rosa, ki je prekletstvo vzela z zemlje.

Ako Jezusa rad obiskuješ, bodo one krvave solze Jezusovega Srca kakor nebeška rosa padle tudi na tvoje srce in očistile ga greha in posvetile, da bo kot lepa cvetlica cvetelo pred božjim obličjem. Sveti Frančišek Saleški je gledal nekoč podobo, kjer je sv. Magdalena spokornica objemala noge križanega Jezusa in jih močila z bridkimi solzami. Tedaj je zaklical: O, kako srečno zameno je naredila ta spokornica! Dala je nogam svoje solze. Jezusove noge pa so ji dale kri, milosti polno kri, ki je izbrisala vse njene grehe. — Pojdi, dragi bravec, pojdi pred tabernakelj in daruj Jezusu v obiskovanju svoje srce, svojo ljubezen. In če tudi tvoje srce ne joka, kakor srce Magdalene spokornice, je Jezusu vender všeč, da ga prideš tolažiti zaradi premnovega svojega žaljenja in žaljenja celega sveta, in srčna njegova kri bo kot nebeška rosa poživila tvojo dušo.

Krvave solze Jezusovega presvetega Srca pa kot hladilna rosa padajo tudi na Srce nebeškega Očeta. Ko nebeški Oče gleda solze Jezusovega Srca, se mi zdi, da mu vsaka kapljica pravi: iz ljubezni do Tebe, o nebeški Oče, me je jokalo Srce Jezusovo, da vsakdo, kdor le more misliti, lahko spozna, kako velik si Ti, ko je le kri Tvojega Edinorojenega mogla zadostiti tvoji pravici. Radi tega veselé nebeškega Očeta te rdeče solze, katere je jokalo v trpljenju in ljubezni Srce njegovega preljubega Sina; in prav zaradi teh solz nam je pripravljen storiti usmiljenje, nam odpustiti raznotero žaljenje in nas šprejeti v ljubezni za svoje otroke, zakaj kri Kristusova prosi za nas usmiljenja.

Torej, dragi bravec, obiskuj rad Jezusa v presvetem zakramentu. S takim obiskovanjem tolažiš presveto Srce, pa tudi Jezusovo Srce bo tvojo dušo utolažilo in nebeški Oče ji bo storil milost in usmiljenje.

Druga beseda teh solza je torej prošnja za odpuščanje. Solze Jezusove prosijo odpuščanja pri nebeškem Očetu. In ako je Zveličar, kakor piše sv. Pavel, še v življenju glasno klical v solzah k nebeškemu Očetu in je bil uslišan, bo tudi uslišana glasna, ganljiva prošnja krvavih solz Jezusovega Srca, katere je pretil na sv. križu in jih pretila v presvetem zakramentu pri daritvi sv. maše. Te krvave solze ti pravijo: Vzemí nas in daruj nas nebeškemu Očetu; saj smo bile prelite v odpuščanje grehov, ne pa v kazen.

Da, Jezusove srčne solze prosijo za nas odpuščanja. Ali ne boš tudi ti teh solza prosil odpuščanja, ker so bile prav radi tebe prelite? Zvesti služabnik Gospodov, ki je bil tako nesrečen, da je pozabil sveto božjo zapoved in se hudo pregrešil, je zaklical: „Kdo pozna vse grehe? Mojih skritih grehov me očisti!“ Kdo bi mogel naštetí vse grehe, s katerimi so žalili Boga vsi narodi vseh stoletij, vsi ljudje vsacega spola in vsake starosti? Kdo bi jih

mogel šteti in spoznati gnjusobo vsega razžaljenja? Saj so nam neznani celó grehi, s katerimi smo sami ranili presveto Srce. Vender z zaupanjem prihajmo pred sveti tabernakelj, vedoč, da božje usmiljenje daleč presega našo hudobijo, in božja dobrotljivost je neizmerno večja mimo naše nehvaležnosti; solze Jezusovega Srca so naše upanje, radi njih nam bo nebeški Oče odpustil vse neznane grehe, ker te solze prosijo za nas.

Kaj pa pravijo krvave solze iz Srca Jezusovega onemu, ki se zaveda smrtnega greha? Trdovratnega, nespokorjenega grešnika vsaka solza toži, da je tudi on umoril Sina božjega, kajti sv. Pavel pravi, da trdovratni grešnik zopet križa Kristusa. Ko bi človek premišljeval strašno zadolženje smrtnega greha, bi moral skoraj obupati. Tako se je godilo Judežu. Mislim pa, ko bi bil Judež počakal le še nekaj ur, da bi bil videl, kako je Jezus milostno odpustil skesanemu razbojniku, kako je vsem svojim sovražnikom tako pri-srčno prosil odpuščanja, da bi bil videl, kako Jezusovo usmiljeno Srce za ves svet joka krvave solze in te solze razliva na pregrešna človeška srca, menim, da bi Judež ne bil obupal; zadnje kapljice krvavih solz iz Jezusovega Srca bi ga bile ganile, dobil bi bil novo upanje, objokoval bi bil svoje zločinstvo in se spokoril kakor sv. Peter.

Nihče naj torej ne obupava, ko zagleda krvave solze v presvetem Srcu, ko bi bil tudi sam to rano vsekaj; ampak spominja naj se druge besede teh solzá, da te solze prosijo odpuščanja. Saj so tekle te solze za odpuščanje grehov, saj so solze dobrega pastirja, katere joka za izgubljeno ovco. Te krvave solze se bodo izpremenile v solze veselja tisti trenutek, ko se bo izgubljeni grešnik vrnil k svojemu Očetu in skesan rekel: „Oče, grešil sem.“

Vse to, in še mnogo drugega ti pripovedujejo krvave solze Jezusove, tekoče iz presvetega Srca. Le prav pogosto prihajaj pred presveto zakrament, prav živo glej te solze in globoko premišluj, koliko je trpel in trpi še zdaj ljubi Zveličar; premišluj, kolikor si grešil zoper njega in da si zaslužil vže mnogokrat biti poklican pred sodbo ter biti kaznovan, da se te je pa usmilil tvoj Gospod. Ako boš vse to premišljeval, bodo solze Zveličarjeve v tvojem srcu vzbudile solze obžalovanja, rad in z veseljem boš prihajal pred presveto zakrament, da mu daješ zadoščenje za vse storjene krivice, ter boš klical iz globočine hvaležnega srca: Jezusa v presvetem Zakramentu, čigar Srce preliva krvave solze, ki milostno sprejema grešnike — pridite, častimo in hvalimo ga vedno!

L. F.

Pomenljive besede o večni molitvi.

V Bolzanu na Tirolskem, kjer očetja sv. Rešnega Telesa zidajo novo cerkev Jezusu v najsvetejšem zakramentu, je bil lani meseca oktobra veliki shod v čast presv. Rešnemu Telesu. Zbralo se je 50 duhovnikov in nebrojno ljudstva. Pri tej priliki je kardinal Janez Haller, nadškof solno-graški, izrekel te-le prelepe besede:

„Nekaj posebnega je to, da se v naši dobi češčenje sv. Rešnega Telesa povsod tako vidno in hitro razširja. V moji škofiji prosijo možje in mladeniči, da smejo celo noč pred Najsvetejšim čuti in moliti. Morda je to znamenje, da je zmaga svete cerkve bližji kakor mislimo. Mogoče pa je tudi, da nam rastoča pobožnost do Jezusa v tabernaklju napoveduje hud boj. Gotovo pa je lepo in vse hvale vredno, da se vedno več množice vnamajo za češčenje presv. zakramenta. Čim bolj ljudje molijo Jezusa v zakramentu, tem bolj ga časté in spoštujejo. To se vidi po vseh cerkvah, kjer je večna molitev. Altarji na katerih se opravlja presveta daritev, so tam bolj snažni. Prti in sploh cerkveno perilo je čisto. Bolj skrbé za mašno obleko. Vse to pa ljudi vabi, da tem raje prihajajo k Jezusu v tabernaklju. Duhovnik naj obiskuje Jezusa v cerkvi, in sebe in svojo čredo posvečuje božjemu Srcu. Za delovanje duhovnikovo je velikega pomena, če sam mnogo moli pred sv. Rešnim Telesom.

Kjer cvete pobožnost do presv. Rešnega Telesa, tam je vse dobro. Pobožnost ni nova, a se v naših dneh znova vzbuja in poživlja. In to nas navdaja z veseljem. Kako lepo je, če duhovnik časti presv. Rešno Telo; od njega prehaja pobožnost v ljudstvo, mej odrasle in otroke.“

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec marcij 1898.

Češčenje sv. razpela.

Ali je na Slovenskem hiša ali tudi družina, v kateri ni sv. razpela? Menimo, da niti najubožniša krščanska družina ni brez sv. razpela. Kako bi pač bila?

Sv. razpelo nam kaže Jezusa Kristusa na križ pribitega za naše odrešenje. Sv. razpelo budi spomin britkega trpljenja na gori Kalvariji, katero je Gospod pretrpel iz ljubezni do nas. Ponovimo v mislih te svete spomine!

V palači Pilatovi je Gospod zadel križ na rame in ga nesel skozi mesto na goro Kalvarijo. Ž njim so vlekli še dva razbojnika, oba obsojena na smrt na križu. Na potu je Gospod obnemogel in trikrat padel. Tedaj so biriči prisilili nekega Simona iz Cirene, da je nesel križ za Jezusom. Na gori (ki je le majhen holm) so Jezusu slekli obleko, okolu ledij pa so mu opasali prt. Pobožne žene, ki so za njim jokale, so mu dale dišečega vina, katero je Gospod pokusil, a piti ni hotel. Tedaj je Jezus sam od sebe, ker nas je ljubil, legel na križ. Radovoljno je ponudil roke in noge, in biriči so obe roki in obe nogi z ostrimi žebli pribili na križ. Ljudstva se je nabralo silno veliko, a tudi pismarji in farizeji so bili tam in so gledali. Ljudstvu se je Gospod v srce smilil, farizeji pa so ga zasmehovali rekoč: „Če je sin božji, naj stopi s križa.“ Vojaki so si razdelili obleko. Gospod, ki je vse to videl in

slišal, je žalostno rekel: „Oče, odpusti jim, saj ne vedó kaj delajo.“ — Kmalu potem je rekel spokorjenemu razbojniku: „Danes boš z menoj v raj.“ — Žalostni Materi, ki je stala poleg križa, je rekel: „Žena, glej tvoj sin,“ sv. Janezu je pa rekel: „Sin, glej, tvoja mati.“

Tedaj je začel Gospod moliti psalm 21.: Gospod, oj Gospod, zakaj si me zapustil? Ko je te besede izrekel, so se mu vojaki spakovali: „Elija kliče.“ Morila pa je Jezusa silna žeja in zato je potožil: „Žejem sem.“ Neki vojak je pomočil gobo v kis in mu ponudil. Drugi so mu branili, rekoč: „Pusti, naj pride Elija in naj mu pomaga.“ Vojak jim je pa odgovoril: „Pustite, naj pije, da pride še za časa Elija in ga reši.“

Ko je Gospod odmolil, je izpregovoril: „Dovršeno je“ in z močnim glasom je zavpil: „Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo.“ Solnce se je skrilo, skale so pokale, grobovi so se odpirali, zavesa v templu se je razprala po sredi; vsa narava se je pretresla od groze, ko je umiral Sin božji.

Stala pa je poleg križa njegova Mati Marija, sv. Janez Evangelist in druge pobožne žene, katere so prišle za Jezusom iz Galileje.

Proti večeru so pristopili vojaki, da bi se prepričali, je-li Jezus vže umrl. Videli so, da je mrtev, zato mu niso lomili kosti, kakor razbojnikoma. Vojak pa, ki je hotel biti še bolj prepričan o smrti Jezusovi, je porinil sulico v Srce in ga prebodel. Takoj se je pocedila iz odprte rane kri in voda.

Te spomine budi v nas sv. razpelo, spomine neskončne ljubezni Kristusove do nas grešnikov. Ljubil nas je in samega sebe je daroval za nas. Lepših spominov nima človeški rod. Zato pa je lepo in primerno, da ima vsaka družina sveto razpelo. Sv. oče nam je priporočil, naj bi ta mesec častili sv. razpelo in to češčenje tudi širili. Predragi udje apostolstva! Gotovo imate tudi vi vsaki po eno razpelo; pogledjte dobro, je-li spodobno in čedno, je-li na primernem mestu v hiši. Skrbite od zdaj naprej za čast sv. razpela v vaši hiši pa tudi drugod. Vadimo se v pobožnem pogledovanju na križanega Zveličarja.

Če greš po poti mimo sv. križa, ne bodi te sram odkriti se ali prikloniti se z glavo. Pomisli: Jezusa ni bilo sram v pričo neštete množice za te, ubogega grešnega človeka, na križu viseti; kako more torej tebe sram biti pred Njim, tvojim Bogom, odkriti se? S križa nam kliče: „Tako sem vas ljubil, da sem dal življenje za vas na sramotnem križu. Ostanite tudi vi v moji ljubezni in spolnajte moje zapovedi.“

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za novoimenovanega škofa ljubljanskega. 2. Za duhovnike, ki so raztreseni. Za bolnega duhovnika. 3. Za duhovnike, ki se trudijo z delavci. 4. Za ubožne zavode slovenske. 5. Za ustanovitev slovenskega sirotišča v Gorici.	6. Za žene, ki imajo može pijance. 7. Za slovenske visokošolce. 8. Za usmiljene brate v Kandiji. 9. Za gospe, ki podpirajo ubožce. 10. Za dekle v slabih družinah. 11. Za pridgarje v postu. 12. Za duhovnike, ki radi učijo v šoli. 13. Za goreče misijonarje. 14. Za dar zbranega premišljevanja.

<p>15. Za „Alojzijevišče“ v Ljubljani.
 16. Za novoimenovanega nadškofa goriškega.
 17. Za bolne duhovnike v goriški nadškofiji.
 18. Za slovenske bogoslovce.
 19. Za siromake brez dela.
 20. Za dar ljubezni do političnih nasprotnikov.
 21. Za dar čistosti mladini.
 22. Za dobrotnike „Dijaške kuhinje“ v Ljubljani.</p> | <p>23. Za dobrotnike slovenskih dijakov v Trstu.
 24. Za „Šolski dom“ v Gorici.
 25. Za vse, ki molijo „Angelovo počestjenje.“
 26. Za grešnike, ki nočejo letos k izpovedi.
 27. Za mir in ljubezen mej duhovniki.
 28. Za mir v Avstriji
 29. Za cesarja Franciška Jožefa.
 30. Za papeža Leona XIII.
 31. Za vse žive in mrtve ude apostolstva.</p> |
|---|--|

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa pobožno čestjenje sv. razpela in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

*O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!
 Sladko Srce Marijino, reši me!*

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 3. in 4. marcijem bodo moški molili presv. Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se boče 6. ura, o obličju in peterih ranah Jezusa Kristusa.

Drugi sestanek ponočnih molivcev presv. Rešnega Telesa.¹⁾ Tretjo adventno nedeljo so se v šenklavski zakristiji možje častivci presv. Reš. Telesa drugič zbrali v posvetovanje. Obilni obisk udov ter drugih pobožnih možkih so nam dokaz njihovega zanimanja in njihove velike gorečnosti do nočne molitve. — Počastil je ta sestanek poleg drugih preč. gg. kanonikov in duhovnikov tudi preč. g. kanonik R o z m a n s svojo navzočnostjo. Kako je preč. g. kanonik vnet za vedno čestjenje in kako lep vzgled daje tudi ponočnim molivcem Najsvetejšega, je pač vsakemu znano; prepričal nas je pa o tem posebno s svojim v srce segajočim govorom. Popisal nam je v prelepi besedi neizmerno ljubezen Jezusovo do nas.

Zveličarju ni bilo dosti, da je za nas grozne muke trpel ter nas s svojo bridko smrtjo na križu odrešil ter nas tako večno zveličal; Kristus nam je zapustil samega sebe v najsvetejšem zakramentu. Pa tudi to je bilo ljubečemu Jezusu še premalo. On ni samo v tabernaklju skrivnostno pod podobo belega kruha mej nami ostal, ampak prihaja celó v naša revna srca ter prebiva v nas. Dal je nam samega Sebe naši duši v hrano. Več nam Bog v svoji neskončni modrosti in vsemogočnosti ni mogel dati, dokler smo tukaj na zemlji! Res neizmerna je Jezusova dobrotà do nas! — Ali ne zasluži, da ga mi vedno častimo, po dnevi in po noči?

¹⁾ Zadnjič poročila nismo mogli priobčiti radi pomanjkanja prostora.

Iz tega, kar smo rekli, pa sledi sveta resnica, da je vsako človeško srce, v katero je prišel Jezus pri sv. obhajilu, tabernakelj in prebivališče živega Boga. Ali ni največa sreča za nas uboge stvari, biti živ tempelj božji? Le pomislimo, koliko dušnih in telesnih milosti izvira odtod, da je Jezus pri nas. — Če smo pri delu v zadregi, če smo v telesnih nadlogah ter v dušnih bridkosti, če omahujemo v izpolnovanju svojih stanovskih dolžnosti, če nas nadlegujejo izkušnje, ne pozabimo nikdar, da je Jezus pri nas, kateri nam je v vsakem našem dušnem in telesnem položaju najboljši svetovavec, najzvestejši prijatelj. Rad nam bode odgovarjal k vsakemu našemu vprašanju, ponudil nam svojo pomoč v križih in težavah ter nam tolažbo delil v naši žalosti. — Koga naj se bojimo, ako je Bog z nami? Telesni in dušni sovražnik nam ne more škodovati, ako se z zaupanjem zatekamo k Jezusu. Skrbimo torej, da bomo imeli vedno pripravljeno srce za Jezusa! Ni nam mogoče vedno bivati pri dobrem Pastirju v cerkvi, a povsod, kjerkoli smo, lahko nanj mislimo, ga lahko hvalimo in molimo.

Besede preč. g. govornika bodo ostale vsem poslušavcem v hvaležnem spominu. Vsejal je v naša srca dobro seme, katero bode z božjo pomočjo pognalo mej častivci presv. zakramenta tudi dober sad. Njegove izpodbudne besede so privabile vže pri tem sestanku nekaj novih udov. Dobri Bog naj plača preč. g. kanoniku njegov trud!

Nato je predstojnik izpregovoril nekaj besedi o hvalevrednem napredovanju ponočnega češčenja ter omenjal da je od prvega sestanka posebno zanimanje za to pobožnost. Povdarjal je veliko korist večkratnega skupnega, posvetovanja. Mej drugim se je tudi sklenilo, da se bode ob navadnih četrtkih še zanaprej molilo Najsvetejše v cerkvi sv. Florijana in sicer tako dolgo, dokler sploh ostane tam naš Zveličar v presvetem zakramentu, ker je ravno v tej mali hiši Gospodovi se začelo vedno češčenje presvetega zakramenta v Ljubljani. Bogu samemu je znano, zakaj si je najmanjšo cerkvico izbral v ta sveti namen, kakor si je tudi kot Kralj nebes in zemlje izvolil reven hlev ob svojem prihodu na svet. Časti se v tej cerkvici tudi čudodelna žalostna Mati, h kateri se vže od nekdanj pobožni Ljubljančani zatekajo z največim zaupanjem. Gotovo bode nebeški Materi nad vse všeč, ako možje tudi tukaj časté njenega Sina bivajočega v tabernaklju. Vabijo se torej prav pristrčno ne samo vpisani udje ponočne molitve, temveč vsi krščanski možje k marljivemu obiskovanju te ure. Čas je za vsacega ugoden: po leti od 9. do 10. ure, po zimi pa od $\frac{1}{2}$ 9. do $\frac{1}{2}$ 10. ure zvečer. *Častivec presv. R. T.*

Marijina kongregacija v Št. Vidu nad Ljubljano. Tako je prav! smo dejali, ko smo slišali to novico. Čas je vže, da se začnó snovati po deželi take družbe. Saj ni nikogar več, ki ima odprte oči in ljubezen do naroda v srcu, da ne bi vedel, kako potreben je mej našim narodom duhovni preporod. Verska neskrbnost se širi vse bolj, vse bolj se razleza v kri strupena nenravnost — in boljšega pomočka zoper to ne vemo, kakor so prav Marijine družbe! Marijine družbe so poroštvo, da bo mladina zdrava, vesela, poštena, srečna. Toliko bolj smo se torej oveselili, ko smo slišali, da je v Št. Vidu stopilo v Marijin zbor 72 fantov! Bog živi take vrle slovenske mladeniče, ki jim ni mar, kaj poreče ta ali oni, ali se bo ta posmehoval ali oni norčeval, ampak ki v svesti si, da so poštenega naroda sinovi, v lepi zvezi posveté sami sebe Njej, ki je mati vseh narodov. Solze so igrale mnogim v očeh, ko so se na svečnico vzpričo vsega ljudstva zavezali, da hočejo ohraniti poštene roke in pošteno srcé! Njih lepi zgled ni ostal sam, zakaj vže v nedeljo potem je navstala druga zveza. Do 185 šentvidskih deklet je ustanovilo svojo Marijino družbo. Bog jih živi in Bog jih blagoslavljalj! Njih zgledu pa naj sledé še druga drugod!

Iz svetega zbora za odpustke.

Prvi petek v mesecu so doslej mogli dobiti popoln odpustek le udje bratovščine presv. Srca Jezusovega. Dne 7. septembra l. 1897. pa je sv. oče za prvi petek v mesecu dovolil popoln odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo neskončno dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta.

Odpustki meseca marcija 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

I. Odpustki v svetem postnem času. Vse dni v postu morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkvâ: a) *udje tretjega reda* v redovni cerkvi; b) *udje bratovščine presv. Rešnega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; c) *udje bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; d) *udje bratovščine sv. rožnega venca* v vsaki cerkvi, če molijo pri petih altarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet. — Dovolila pa je sveta cerkev: za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu: 10 let in 10 kvadragen. (O zadnjih treh dneh velikega tedna bomo govorili v prihodnji številki.)

II. Odpustki v posameznih dnéh meseca marcija.

3. Črtrtek I. v mesecu. *Udom bratovščine presv. Rešnega Telesa*: popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi.

4. Petek I. v mesecu. Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu — nekoliko premišljujejo neskončno dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta.

5. Sobota. Sv. Janež Jožef od križa. Vsem vernikom popoln odp. v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

6. Nedelja I. v mesecu. Sv. Koleta, devica, iz reda sv. Klare. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek, kakor 5. dan t. m. *Udom bratovščine sv. rožnega venca*: trojen popoln odp. v bratovski cerkvi.

7. Ponedeljek. Sv. Tomaž Akvinski. V cerkvi rožnivenške bratovščine vsem vernikom popoln odpustek.

9. Sreda. Sv. Katarina Bolonjska, devica iz reda sv. Klare. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odp. kakor 5. dan t. m.

12. Sobota. Sv. Gregorij papež. V cerkvah bratovščine presv. Srca Jezusovega popoln odp. — V jezuitskih cerkvah vsem vernikom popoln odp., ker sta ta dan sv. Ignacij in sv. Frančišek Ks. bila prišteta mej zveličane.

19. **Sobota. Sv. Jožef.** Za ude tretjega reda: vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom sv. Detinstva Jezusovega; d) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali pa v farni cerkvi; e) udom bratovščine sv. Jožefa; f) udom družbe kršč. družin; g) ubožcem, katere podpira Vincencijeva družba; h) udom bratovščine za duše v vicah.

25. **Petek. Oznanjenje Mariji Devici.** Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa v bratovski ali tudi v farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospé presvetega Srca v bratovski ali v farni cerkvi; d) udom Marijine družbe (kongregacije) v družbeni cerkvi; e) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali v farni cerkvi; g) udom bratovščine sv. Jožefa; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah.

27. **Zadnja nedelja v mesecu.** Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožen venec; molitev v namen sv. očeta v katerikoli cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. *Devetdnevnica* pred praznikom sv. Jožefa se začne v četrtek, 10. marcija. — 2. *Devetdnevnica* pred praznikom svetega arhangela Gabrijela se začne v torek, 15. marcija. — 3. *Devetdnevnica* pred praznikom Marijinega oznanenja se začne v sredo, 16. marcija.

Kdor opravlja katero izmed treh devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka, in enkrat mej devetdnevnico ali pa v praznik ali pa v osmini po prazniku popoln odpustek; treba pa, da prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnega Telesa in moli v namen sv. očeta. Molitve za rečene devetdnevnice niso določene.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvaljuje se: Dr. I. M.: Neka svetna reč mi je težila vže dolgo srcé. Obljubil sem sv. Antonu, da se mu zahvalim v ‚Vencu‘, ako mi s svojo mogočno prošnjo podá rešitev, bodi si po prodaji ali kako drugače. Nenadno sem bil uslišan, za kar bodi hvala mogočnemu priprošnjiku, sv. Antonu Padvanskemu. — N. N. se zahvaljuje presv. Srcu, za izvolitev katoliškega župana. — M. Ž. se zahvaljuje presv. Srcu in lurški Materi božji za pomoč v težavah.

Drobtinice.

Odpustki štacijskih cerkva v Rimu. Mej odpustki, ki jih udje raznih bratovščin morejo dobiti v svetem postnem času, so tudi odpustki štacijskih cerkva v Rimu. Vprašal pa je nekdo, kakšni so ti odpustki? Ker morda tudi komu drugemu ustrežemo, odgovarjamo javno.

V Rimu je bila lepa starodavna navada, da so verniki in duhovniki nekatere dneve v letu hodili v procesiji k najbolj častitljivim cerkvam, zlasti k grobovom svetih mučenikov. Te cerkve so imenovali štacijone. Sveti

papež Gregorij Veliki je določil cerkve, katere naj verniki obiskujejo, in ukazal tudi red, po katerem naj se cerkve mej seboj vrsté; vse te cerkve je dal zaznamovati v mašni knjigi. Da bi pospeševali prelepo pobožnost mej ljudstvom, so dovolili papeži razne odpustke onim, ki bi se udeleževali teh procesij. Koliko odpustkov morejo verniki dobiti, se ni vedelo natanko, dokler ni l. 1777. papež Pij VI. potrdil na novo sestavljen zaznamek odpustkov vseh štacijonskih cerkva. V tem zaznamku je za večje praznike dovoljen popoln odpustek, za druge določene dneve pa nepopoln odpustek. V postnem času: na pepelnico sredo in 4. nedeljo v postu 15 let in prav toliko kvadragen; na cvetno nedeljo 25 let in prav toliko kvadragen; na veliki četrtek popoln odpustek. Veliki petek in veliko soboto 30 let in prav toliko kvadragen; vse druge dni v postu 10 let in prav toliko kvadragen. — Na veliko noč popoln odpustek; v osmini po veliki noči do bele nedelje vsak dan 30 let in prav toliko kvadragen. — Na vnebohod popoln odpustek. — Binkoštno soboto 10 let in prav toliko kvadragen; binkoštno nedeljo in v osmini do sobote vsak dan 30 let in prav toliko kvadragen. Adventne nedelje: prvo, drugo in četrto nedeljo 10 let in prav toliko kvadragen; tretjo nedeljo 15 let in prav toliko kvadragen. — O božiču: tist dan pred božičem, božično noč in pri jutranji maši 15 let in prav toliko kvadragen; na božični dan popoln odpustek. — Prve tri dni po božiču, na novega leta dan in svetih treh kraljev dan, prvo, drugo in tretjo nedeljo pred pepelnico 30 let in prav toliko kvadragen. — Kvaterne tedne: v sredo, petek in soboto 10 let in prav toliko kvadragen. Na sv. Marka dan in tri prošnje dni 30 let in prav toliko kvadragen.¹⁾

Te odpustke je prvotno bilo mogoče dobiti samo v določenih rimskih cerkvah. Vže davno pa so papeži dovolili iste odpustke redovnikom in udom raznih bratovščin v njih redovnih, bratovskih ali tudi farnih cerkvah.

Pogoji za odpustke rimskih štacijonskih cerkva so navadni: za popoln odpustek je ukazana izpoved in sv. obhajilo; za nepopolne odpustke moramo biti v posvečujoči milosti božji; za obojne, popolne in nepopolne štacijonske odpustke, pa moramo obiskati cerkev in moliti po namenu sv. očeta.

V Vencu²⁾ smo odpustke rimskih štacijonskih cerkva drugače na kratko imenovali odpustke rimskih cerkva. Da pa ne bode kdo zamenjaval odpustkov, ki se dobé štacijonske dneve z drugimi odpustki rimskih cerkva, hočemo v prihodnje odpustke štacijonskih dni imenovati štacijonske odpustke ali odpustke rimskih štacijonskih cerkva.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoške cerkve.

Urednik.

¹⁾ Prinzivalli, Decret. auth. n. 370.